

Sprawozdanie Wydziału krajowego

w przedmiocie uzupełnienia z funduszu krajowego emerytury dla
p. Napoleona Jędrzejewskiego rządcy szpitalu św. Łazarza w Krakowie.

Wysoki Sejmie!

P. Napoleon Jędrzejewski rządcą szpitalu św. Łazarza w Krakowie wniósł w Czerwcu rb. do Wydziału krajowego prośbę o przeniesienie go w stały stan spoczynku i o przyznanie mu emerytury.

Dokumenty przedłożone przez niego w oryginałach udowadniają stan rzeczy następujący:

Na mocy dekretu Senatu Rządzącego z dnia 2. Marca 1832 do L. 961 wstąpił on do służby publicznej w dniu 16. Marca 1832 i tegoż samego dnia złożył przysięgę służbową na posiedzeniu Senatu jako bezpłatny aplikant przy Dyrekcji Policji wolnego miasta Krakowa.

Dekretem z dnia 6. Sierpnia 1834 do L. 2461 mianował go Senat bezpłatnym aplikantem-adjunktem przy Wydziale administracyjnym teje Dyrekcji Policji.

Dekretem z dnia 3. Grudnia 1838 do Nr. 6781 poruczył mu Senat zastępcze pełnienie obowiązków Inspektora szpitalu chorób wenerycznych i zakładu obłąkanych za pobieraniem całkowitej płacy do posady tej etatem przywiązanej; — zaś dekretem z 13. Maja 1839 do Nr. 2598 zamianował go aktualnym Inspektorem rzeczonych zakładów z pensją i emolumentami według etatu, w skutek czego p. Jędrzejewski złożył przysięgę służbową pod dniem 7. Czerwca 1839.

Dekretem z dnia 25. Kwietnia 1842 do Nr. 2073 zamianował go Senat rządcą przy szpitalu św. Łazarza i w tym charakterze złożył p. Jędrzejewski przysięgę służbową w dniu 20. Maja 1842 pozostając na tej posadzie aż do chwili obecnej.

Na mocy dekretu Wydziału krajowego z 29. Grudnia 1871 do L. 18.478 wydanego na podstawie uchwały Wysokiego Sejmu z 3. Października 1871, urządzającej służbę administracyjną

przy szpitalach, pobiera dotąd p. Jędrzejowski stałą płacę w kwocie rocznej 1000 zł., dalej ryczałt na opał i oświetlenie w rocznej kwocie 100 zł. i pomieszkanie w naturze.

Wreszcie na mocy uchwały Wysokiego Sejmu z dnia 6. Grudnia 1872 pobiera p. Jędrzejowski dodatek z powodu drożyzny w rocznej kwocie 200 zł. w. a.

Służba p. Jędrzejewskiego była zawsze wzorową, co wykazują załączone dekreta władz dawniejszych i co również Wydział krajowy ze swej strony poświadczyć musi.

Do podania p. Jędrzejewskiego dołączone są prócz tego świadectwa Dyrekcji i Komitetu szpitalnego w Krakowie, wreszcie świadectwo lekarskie co do stanu zdrowia jego, które to akta w myśl przepisów odnośnych uzasadniają zupełnie możność uwzględnienia prośby o przeniesienie w stały stan spoczynku.

Moc w tym ostatnim względzie przysłuża według ogólnych przepisów o pensjonowaniu urzędników Wydziałowi krajowemu, jako władzy, której służy prawo nominowania co do rzeczonyj posady rządcy szpitalnego. Zaś wymiar płacy emerytalnej dla p. Jędrzejewskiego przysłuża c. k. Ministerstwu Skarbu z dnia 24. Stycznia 1862 do L. 62.000/1659 i c. k. Ministerstwa Stanu z 17. Lutego 1862 do M. 2.704; gdyż p. Jędrzejewski był dawniej urzędnikiem byłej Rzeczypospolitej Krakowskiej i składał opłaty na fundusz emerytalny a to od dnia 1. Listopada 1854, w którym to czasie c. k. Rząd inkamerował rzeczony fundusz emerytalny i wypłaca z niego wymierzone przez siebie płace emerytalne.

Wnosić należy, iż c. k. Rząd ze względu na służbę przeszło 42 lat wynoszącą, wymierzy p. Jędrzejewskiemu emeryturę w wysokości całej jego płacy, którą dotąd pobiera, t. j. w kwocie 1000 zł. Sądziimy wszakże, iż ze względu na rzadkie i wyjątkowe zasługi p. Jędrzejewskiego, była by powyższa emerytura w obecnym wypadku niedostateczną i w tym względzie musimy podnieść okoliczności następujące:

P. Jędrzejewski przytacza w swem podaniu prośbę poniżej dosłownie przytoczoną:

„Służbę szpitalną opuszczam nie bez obawy ze względu na przyszłość moją. Nie mam bowiem żadnego majątku, ani też żadnego funduszu zaoszczędzonego, bo do r. 1870 bardzo szczupłą pobierałem płacę; od tego zaś roku z powodu wielkiej drożyzny nie podobna było coś zaoszczędzić. Nie mam rodziny własnej, a cała familia również bez majątku, nie może udzielić mi pomocy. Cały mój fundusz będzie pensya emerytalna. Jeżeli w nią nie będą wliczone emolumenta do posady stale przywiązane, jak: pomieszkanie, opał i światło, położenie moje będzie bardzo smutne, bo na starość i przy zdrowiu zwątlonem gdy potrzeba więcej wygód i opieki, straciłbym z tego co mam, około 600 zł. Dla tego odważam się prosić najpokorniej Wysoki Wydział krajowy, aby przez wzgląd na przebytą przeszło 42 lat wynoszącą służbę niczem niesplamioną, mój podeszły wiek i stracone zdrowie, raczył mi w pensyę emerytalną wliczyć łaskawie: wartość mieszkania, które mam w naturze, tudzież ryczałt 100 zł. na opał i światło, jako emolumenta stale do posady przywiązane. O dodatku z powodu drożyzny w kwocie 200 zł. pobieranym jako niestałym, mówić i prosić nie mam prawa.”

Odnosnie do tego ustępu musimy nadmienić, iż p. Jędrzejewski aż do roku 1870 pobierał tylko płacę 500 zł. rocznie, zaś w roku 1870 i 1871 płacę 500 zł. z dodatkiem 300 zł. czyli łącznie 800 zł.

Krakowski Komitet szpitalny przedkładając Wydziałowi krajowemu prośbę p. Jędrzejewskiego popiera takową ze swej strony następnem oświadczeniem:

„P. Jędrzejewski prosi, aby mu pozostawione były stale emolumenta t. j. wartość pomieszkania (wynosząca 350 zł.) i 100 zł. na opał i światło. Komitet szpitalny uchwalił jednogłośnie, nie tylko popierać usilnie tę prośbę, lecz prosić także Wysoki Wydział krajowy, aby p. Jędrzejewski

przy pensjonowaniu nie doznał żadnego ubytku w tem, co dotąd pobiera, t. j., ażeby przyznano mu także dodatek drożyzniany w rocznej kwocie 200 zł. Wszyscy członkowie Komitetu szpitalnego oświadczyli się jednomyślnie, iż p. Jędrzejewski zasłużył sobie na szczególniejsze uwzględnienie. Jeżeli czterdziestoletnia służba daje prawo do pensyi w wysokości całej pobieranej płacy, to wyszczególnienie się w służbie winno być także wynagrodzeniem. P. Jędrzejewski pełni nieprzerwanie służbę szpitalną przez więcej jak 35 lat, a przyznać trzeba, iż ta służba jest bardzo nużąca i zdrowie i siły wyczerpująca, gdyż nietylko, iż codziennie zajmować się trzeba chorymi, lecz mieszkając w szpitalu, nie sposób uchronić się od szkodliwych wpływów powietrza szpitalnego, a szczególnie w czasie panowania chorób epidemicznych; takowe przebywał też p. Jędrzejewski w czasach rozmaitych i zaprawdę! dziwić się trzeba, iż pomimo 36 lat służby szpitalnej, którą rzadko kto wykazać może, wytrwał dotychczas na tej posadzie. Lecz prawdziwa zasługa p. Jędrzejewskiego nie polega na tej liczbie lat, gdyż Komitet szpitalny czuje się w obowiązku wypowiedzenia całej prawdy, iż służba jego była nieustannie i pod każdym względem wyszczególniającą się. Nie wspominając już nic o dawniejszych dekreтах pochwalnych z 1839, 1852 i 1854 r., poświadczają wszyscy członkowie Komitetu szpitalnego, iż p. Jędrzejewski wypełnia swe obowiązki z największą gorliwością, pilnością i sumiennością; obznajomiony jest przytem najdokładniej ze stanem szpitala, z jego całą historią i tradycją, z jego funduszami, z dawną i obecną administracją, pojmując prócz tego swe obowiązki w całej ich doniosłości i obok wyrozumiałości posiada także należytą energię niedopuszczającą ażeby podwładni i służy uchylali się od swych obowiązków. Nabyte przez p. Jędrzejewskiego doświadczenia mają wielkie znaczenie i Komitet szpitalny szedł często za jego zdaniem. Znane są Wysokiemu Wydziałowi krajowemu wypracowania p. Jędrzejewskiego odnoszące się do nowych urządzeń i przygotowania własnej administracji, z których okazuje się, iż jest on nie tylko ścisłym wykonawcą, lecz ma własne uwzględnienia godne pomysły i zapatrywania się na urządzenia szpitalne.“

Wreszcie oświadcza Komitet szpitalny:

„Chociaż p. Jędrzejewski przejdzie w stały stan spoczynku, to może oddać jeszcze ważne usługi szpitalowi. Komitet szpitalny jest tego zdania: że bardzo zyskałby na tem, gdyby Wysoki Wydział krajowy powołał p. Jędrzejewskiego na członka Komitetu szpitalnego. albowiem tutaj miałby dalsze pole skutecznego działania, a to tem więcej, że nie tylko wprowadziłby nowego rządcę w nową służbę, lecz czuwałby skuteczniej jak każdy inny z członków nad dobrem szpitala.“

Wydział krajowy podziela ze swej strony całkowicie zapatrywanie się Komitetu szpitalnego, a uwzględniając niezaprzeczone i szczególniejsze zasługi p. Jędrzejewskiego, wreszcie jego bardzo pożądaną pomoc w przeszłej jego działalności jako członka Komitetu szpitalnego, czuje się obowiązany do najsilniejszego popierania powyższej propozycji Komitetu szpitalnego.

Ponieważ jednakże czynności około wymiaru emerytury przez c. k. władze skarbowe przedsięwziąć się mające trwają zazwyczaj bardzo długo i przeciągną się zapewne z rok cały lub i dłużej, jak to doświadczyliśmy już dwa razy przy pensjonowaniu Dra. Placera i Dra. Bulikowskiego, ponieważ dalej p. Jędrzejewski jako wiekowy i cierpiący nie może dłużej wypełniać obowiązków służby, i na prośbę jego udzieliłszy mu pod dniem 15. Września b. r. dłuższego urlopu, ponieważ wreszcie gospodarstwo w szpitalach krakowskich, gdzie obejmujemy w własny zarząd z dniem 1. Października b. r. wymaga niezbędnie, ażeby przystąpić czem rychlej do obsadzenia choćby prowizorycznego posady rządcy u św. Łazarza, tudzież aby tenże nowomianowany rządcą mieszkał w szpitalu, gdzie ciągle jego bytność jest nieodzowną, byliśmy zniwoleni zapreliminować w budżecie kwotę 1.600 zł. na rachunek tymczasowego zaopatrzenia p. Jędrzejewskiego, które mu aż do czasu wymierzenia emerytury zaliczkowo wypłacać będziemy.

Stawiamy przeto wnioski:

Wysoki Sejm raczy chwalić:

1) Upoważnia się wyjątkowo Wydział krajowy, ażeby wymierzoną przez c. k. władze skarbowe emeryturę dla p. Napoleona Jędrzejewskiego rządcy szpitala św. Łazarza w Krakowie uzupełnił z funduszu krajowego kwotą sześćset złotych rocznie.

2) Z powodu tymczasowego zaopatrzenia p. Jędrzejewskiego rządcy szpitala św. Łazarza, w stały stan spoczynku przenieść się mającego, przyjmuje się do budżetu wstawienie sumy 1.600 zł na rok 1875.

Lwów dnia 27 Września 1874.

Leon książę Sapieha w. r.

Marszałek krajowy

Sprawozdawca:

Maciej Zenon Serwatowski w. r.

Zastępca członka Wydziału krajowego.